

Rozmazlený jedináček

Tak! A zase nemám razítko. A to jsem si myslel, že už to tenthle týden zvládnou. Aspoň to tak vypadalo. Paní učitelka se tvářila, že je všechno v pořádku. Ani jednou mě nenapomenula. No, možná jednou dvakrát, ale nekřičela přitom. Ani neměla výhrůžný obličej. Myslel jsem si, že je docela spokojená.

Hodně jsem se hlásil. Já se hlásím skoro pořád, protože většinou se nás paní učitelka ptá na něco, co už dávno vím. Ne že bych se chtěl vytahovat, ale hodně věcí už jsme pro-

bírali s tátou. A něco i s mámou. Od mámy třeba vím, jak děti přicházejí na svět. Se vším všudy! A táta mě zase naučil, jak vypadá naše auto zevnitř. Dokonce jsem mu ho párkrát pomáhal spravovat. A jednou jsem mohl malinkatou chvilku na lesní silnici i řídit! Ale to nesmí nikdo vědět. Ani máma.

To razítko do notýsku je taková odměna na konci týdne. Paní učitelka rozdává razítka jenom těm, se kterými je spokojená. Kňouravá Adéla už má celou sbírku. Vyfňukala si i dvě razítka za dobu, kdy byla nemocná! A to je přece nefér, dostat razítka za dva týdny, kdy tu nebyla!

O tohle razítko jsem moc stál. Byla na něm formule 1. Seděl jsem při rozdávání jako přikovaný a srdce mi bouchalo až v krku. A najednou slyším paní učitelku, jak povídá: „Uklidni se, Kubo, ty si razítko zase nezasloužíš. Nebo myslíš, že ano, po tom dnešku?“

Po jakém dnešku? Co jsem udělal? Já o ničem nevím! Ani jsem si neuvědomil, že to říkám nahlas.

Paní učitelka se začala mračit, což jí vůbec nesluší.

„Chceš říct, že nevíš, co jsi prováděl druhou hodinu?“

Druhou hodinu? Co bylo druhou hodinu? Aha, víčka! Sbíráme celá škola barevná víčka od plastových lahví a třídy soutěží, která jich nasbírá víc. Nechci se vytahovat, ale naše třída 2. B už dvakrát ve sbírání vyhrála.

Nabídli jsme se s Vojtou a Martinem, to jsou moji nejlepší kámoši, že je přesypeme do velkého pytle. Ale trochu se nám to nepovedlo. Víčka se rozsykala a kutálela se po celé třídě. Chtěli jsme je stihnout sesbírat do konce přestávky, ale nešlo to. Když zazvonilo, ještě jsme sbírali. Já jsem kluky napomínal, ať jsou aspoň zticha, jinak že nedostaneme razítko. A asi jsem je napomínal moc hlasitě. Paní učitelka řekla, že neseďme na místě a já že prý řvu.

„Tak co jsi prováděl druhou hodinu? Víš to, nebo nevíš?“ zvýšila hlas paní učitelka.

„Sbíral jsem víčka.“

Nechtěl jsem se jen tak dát. To je přece nespravedlivé, vždyť jsem to dělal pro celou třídu!

„Tak, ty jsi sbíral víčka! A že jsi je schválně rozsykal, a házeli

jste je po spolužačkách, a že jsi řval jako na lesy, to už jsi zapomněl, co?“ teď paní učitelka skoro křičela.

Brečet jsem rozhodně nechtěl, ale pořád mi to připadalo hrozně nespravedlivé. Začal jsem popotahovat.

„Jen si klidně pobřeč, rozmazlenej jedináčku! Jestli si dovoluješ doma na rodiče, tak tady si dovolovat nebudeš! Tady jsi ve škole!“

A tak skončil týden. Loudal jsem se domů bez razítka a vůbec mi nebylo veselo. Ale ještě víc než křivda s víčky mi vrtalo hlavou něco jiného. Co myslela paní učitelka tím rozmazleným jedináčkem? Musím se na to zeptat mámy.

